

Arrest

nr. 238 083 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
Jacques Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, is op 28 februari 1969 in België geboren en werd op 5 maart 2008 afgevoerd van ambtswege.

Verzoekende partij maakte op 10 maart 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag n.a.v. illegaal verblijf en mocht beschikken zonder meer. Verzoekende partij wordt gewaarschuwd dat zij zich diende aan te bieden bij de gemeente.

Verzoekende partij maakte op 20 januari 2020 wederom het voorwerp uit van een administratief verslag n.a.v. illegaal verblijf en zwartwerk. Diezelfde dag stelt de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat de

verzoekende partij geen poging ondernam om zich opnieuw aan te bieden bij de gemeente (mail van 20 januari 2020 van B.K. aan P.M.).

Op 20 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Tarl op 20/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: A. T.

Geboortedatum: 28.02.1969

Geboorteplaats: W.-B.

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, - tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 27/01/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit (een PV zal worden opgesteld door sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart bij zijn moeder te wonen te 1000 Brussel, (...) 11. Betrokkene verklaart niet een partner, gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is in België geboren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ambtshave afgevoerd werd op 05/03/2008 en hij rechtmatig verblijf had tot 16/12/2011, op 10/03/2019 werd hij

gecontroleerd door de politie van Sint-Jans-Molenbeek en hij werd erop gewezen om zich te melden op de gemeentelijke diensten om een aanvraag in te dienen tot herinschrijving, dit werd niet opgevolgd, hieruit besluiten wij dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert Hij voert werk uit en stelt mensen te werk die op illegale wijze in België verblijven.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle elementen van de zaak rekening gehouden werd, zoals het lange verblijf in het Rijk en de bindingen met België, dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd werd en dat deze onzorgvuldig is genomen.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"6. Les moyens invoqués à l'appui du recours

Premier Moyen de la violation des articles 7, 62, 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe généra! de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur d'appréciation, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Monsieur M. du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause ;

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré au requérant sur base de l'article 7, al. 1er, 1 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que sur base de l'article 74/14S3 de la loi du 15 décembre 1980.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

Il s'avère dès lors que la décision querellée a été rendue sans tenir compte de l'ensemble des éléments propres à la situation et n'est dès lors pas adéquatement motivée. La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause.

La partie adverse a commis une erreur d'appréciation en rendant une décision enjoignant à Monsieur M. de quitter le territoire en négligeant de prendre en considération la longueur de séjour de Monsieur sur le territoire et les attaches établies en Belgique.

Eu égard à ce qui précède, la décision querellée doit être annulée.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle

des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385 du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002). Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137517) et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, la décision querellée ne se fonde pas sur la situation réelle de la partie requérante. Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

La partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de Monsieur M.

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008)

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grace à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur M. - à savoir l'existence d'une vie privée sur le territoire - et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze, zoals ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt:

"Art. 4. De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht."

Deze bepaling kan in huidig geschil niet dienstig aangevoerd worden omdat ze niet van toepassing is.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 geeft enkel een definiëring weer van de gehanteerde begrippen in deze wet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 8°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat op het ogenblik van haar arrestatie de verzoekende partij niet in het bezit is van een arbeidskaart of beroepskaart of een *single permit*, en evenmin beschikt over een geldig visum of verblijfstitel. De bestreden beslissing gaat in op de individuele omstandigheden en onderzoekt de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het administratief dossier is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van een partner of gezinsleven, noch van enige medische problematiek van de verzoekende partij. De bestreden beslissing

stelt dat bijgevolg in de bestreden beslissing rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verder legt de bestreden beslissing uit waarom slechts een periode van zeven dagen voor het vrijwillig vertrek is voorzien.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verder maakt de verzoekende partij evenmin duidelijk waarom de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn. Haar betoog is hoofdzakelijk theoretisch.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.1.3.2. In eerste instantie merkt de Raad op dat de verzoekende partij voornamelijk theoretische beschouwingen geeft over de door haar geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur.

Concreet stelt de verzoekende partij slechts dat geen rekening is gehouden met de duur van het verblijf, haar privéleven in België en de bindingen met België, zonder enig persoonlijk en concreet element of aspect toe te lichten.

Dergelijk algemeen betoog voldoet in dit geval niet om de schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk te maken.

De verzoekende partij houdt voor dat niet met het geheel van de elementen werd rekening gehouden zonder precies aan te duiden met welk element geen rekening werd gehouden. Enkel stelt zij dat geen rekening is gehouden met haar lang verblijf in België en haar "*bindingen*" in België, stelt dat er geen adequate en afdoende motivering voorhanden is, verwijst wat de theoretische uitleg betreft naar arresten van de Raad en van de Raad van State zonder deze op haar geval te individualiseren, verwijst een onzorgvuldig onderzoek en stelt dat geen rekening is gehouden met haar privéleven (waarover de Raad verder uiteenzet bij de bespreking van het tweede middel).

De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het verblijf van de verzoekende partij in België. Dit blijkt uit volgende motieven: "*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*"

Betrokkene is in België geboren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ambtshave afgevoerd werd op 05/03/2008 en hij rechtmatig verblijf had tot 16/12/2011, op 10/03/2019 werd hij gecontroleerd door de politie van Sint-Jans-Molenbeek en hij werd erop gewezen om zich te melden op de gemeentelijke diensten om een aanvraag in te dienen tot herinschrijving, dit werd niet opgevolgd, hieruit besluiten wij dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en worden niet weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij bewijst geenszins waar zij heeft verbleven na 16 december 2011 terwijl zij evenmin verlenging heeft aangevraagd van haar verblijfstitel. De verzoekende partij duikt pas op in België ter gelegenheid van de controle door de politie op 10 maart 2019. Toen al werd haar meegedeeld dat zij zich moest melden bij de gemeente. Zij liet na dit te doen en werd op 20 januari 2020 door de politie betrapt op illegaal verblijf en “zwartwerk”.

De verzoekende partij stelt verkeerd dat de motivering geen rekening houdt met haar “*lang verblijf*” in België, en evenmin blijkt uit het administratief dossier wat haar lang verblijf is. Immers, tussen 2011 en 2019 lijkt de verzoekende partij als het ware verdwenen te zijn. Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij zelf onzorgvuldig gedrag vertoont door de waarschuwing, haar gegeven op 10 maart 2019, niet in acht te nemen.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Verder legt de verzoekende partij niet uit op welke wijze de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het middel heeft geen omschrijving van de wijze waarop deze bepalingen geschonden zijn. Dit onderdeel is ontvankelijk.

2.1.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 41 van het Handvest. Ook over deze bepaling ontbreekt een precieze uiteenzetting. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie en in de bestreden beslissing is rekening gehouden met de elementen die zij aanbracht. De verzoekende partij haalt geen element aan waarmee geen rekening is gehouden. Verder laat zij na gegevens kenbaar te maken van die aard dat zij de bestreden beslissing vermochten te wijzigen. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Dergelijke uiteenzetting ontbreekt volkomen.

Zo al ontvankelijk, is dit onderdeel ongegrond.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel licht toe:

“Deuxième Moyen pris de la violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Monsieur M.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

L'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée : (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 août 1991, p. 551)

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur M. dans le respect de sa vie familiale et privée.

Monsieur M. vit également auprès de sa maman, de nationalité belge.

Il a beaucoup d'amis sur le territoire. Il a travaillé de nombreuses années en toute légalité avant sa radiation suite aux problèmes liés à son divorce.

En outre, le requérant peut se prévaloir d'une vie privée développée durant ces très nombreuses années en Belgique (18 ans).

La notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.b.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.b.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni)

Dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEbH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

L'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question. {C.E.b.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95)

La vie privée et familiale de la partie requérante sur le territoire belge est établie."

De verzoekende partij herhaalt dat geen rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden en met haar privé- en gezinsleven. Er werd geen evenwichtige belangenafweging gemaakt.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In dit geval beschrijft de verzoekende partij als zijnde haar familie, haar moeder van Belgische nationaliteit, met wie zij samenwoont in België.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebbba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar moeder die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar moeder aan.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij meerderjarig is. Uit de gegeven verklaringen voor het nemen van de bestreden beslissing (het verhoor) blijkt geenszins dat er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de verzoekende partij en haar moeder. In het middel geeft de verzoekende partij ook geen dergelijke banden aan. Hieruit volgt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven te leiden met haar moeder.

Wat het privéleven van de verzoekende partij betreft, mag van de verzoekende partij verwacht worden dat zij op een voldoende en duidelijke wijze haar privéleven toelicht omdat de Raad als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of de gemachtigde van de bevoegde minister op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in het Rijk was gedurende de periode 2012 tot 10 maart 2019. De verzoekende partij, die voorhoudt achttien jaar in België te hebben verbleven, toont dit niet aan. Zelfs indien aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd (in een ver verleden voor 2012 en vanaf 2019 tot op heden), vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werk heeft, geven deze elementen de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij hier al die jaren legaal heeft

gewerkt. De loutere ongestaafe bewering dat zij achttien jaar in België heeft verbleven, volstaat niet om een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van het EHRM, laat zij na de inhoud ervan concreet op haar zaak toe te passen.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

2.3. Beide middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN